

Súd: Okresný súd Košice I
Spisová značka: 36Ca/3/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119464797
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 11. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Alena Mazúrová
ECLI: ECLI:SK:OSKE1:2021:6119464797.5

Rozsudok pre zmeškanie

Okresný súd Košice I sudkyňou JUDr. Alenou Mazúrovou v spore žalobcu: SLOVGRAM, nezávislá spoločnosť výkonných umelcov a výrobcov zvukových a zvukovo-obrazových záznamov, Bratislava, so sídlom Jakubovo námestie 2564/14, 813 48 Bratislava, IČO: 17 310 598, zastúpený LEGAL CARTEL s.r.o., so sídlom Na Hrebenku 5433/40, 811 02 Bratislava - Staré mesto, IČO: 36 677 175 proti žalovanej: E. T., O. XX, XXX XX Č., zastúpená JUDr. Adrianou Kmecovou, advokátkou so sídlom Moldavská cesta 6, 040 11 Košice, IČO: 42 324 335, o zaplatenie 92 EUR s príslušenstvom

rozhodol:

I. Žalobu zamietá.

II. Priznáva žalovanej nárok na náhradu trov konania proti žalobcovi v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa žalobou doručenu do upomínacieho konania na Okresný súd Banská Bystrica dňa 16.12.2019 proti žalovanej domáhal zaplatenia sumy 92 EUR a úroku z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 92 EUR od 26.11.2019 do zaplatenia a náhrady trov konania.

2. Žalobu odôvodnil nasledovnými skutkovými tvrdeniami: žalobca je občianskym združením fyzických a právnických osôb podľa zákona č. 83/1990 Zb., reg. č. MV SR: VVS1 - 900/90-3742, pôsobí na území SR a vykonáva ochranu práv zastupovaných subjektov v rozsahu a na základe oprávnenia udeleného Ministerstvom kultúry SR na výkon kolektívnej správy práv súvisiacich s autorským právom v zmysle ustanovení zákona č. 618/2003 Z. z., ktoré mu bolo udelené Ministerstvom kultúry SR, č. k. MK/1586/2016-232/-10422 z 18. 8. 2016. Dôvodil, že ako kolektívna organizácia zastupujúca práva výkonných umelcov, výrobcov zvukových a audiovizuálnych záznamov je oprávnený na vyberanie primeraných odmien za použitie zaznamenaného umeleckého výkonu verejným prenosom. Tvrdil, že v priestoroch prevádzky žalovanej - Občerstvenie u Andyho, Vrátna 25, Košice vykonal kontrolu v rozhodnom období v rokoch 2017 a 2018 prostredníctvom svojich externých zamestnancov, ktorí zistili, že žalovaná v priestoroch svojej prevádzky v tomto období disponovala technickým zariadením slúžiacim na verejný prenos, pričom si nespĺnila svoju povinnosť uhradiť výkonom umelcom a výrobcom zvukových a audiovizuálnych záznamov primeranú odmenu určenú podľa sadzovníka žalobcu pre druh prevádzky - reštaurácia s rozlohou do 100 m² s ročným paušálom vo výške 46 EUR za obdobie od 1. 1. 2017 do 31. 12. 2017 a od 1. 1. 2018 do 31. 12. 2018, t. j. spolu vo výške 92 EUR.

3. V spore bol v upomínanom konaní Okresným súdom Banská Bystrica dňa 9. 1.2020 sp. zn. 23Up/1931/2019 vydaný platobný rozkaz, voči ktorému žalovaná podala v zákonom stanovenej lehote odpor a vec bola Okresným súdom Banská Bystrica podľa § 10 ods. 3, resp. § 14 ods. 3 zákona č. 307/2016 Z. z. o upomínacom konaní postúpená tunajšiemu súdu dňa 30.6.2020..

3. Žalovaná žalobu neuznala v celom rozsahu s odôvodnením, že zo žiadneho listinného dôkazu predloženého žalobcom nevyplýva, že by sa v priestoroch jej prevádzky malo nachádzať technické zariadenie, prostredníctvom ktorého by dochádzalo k vykonávaniu verejného prenosu zaznamenaných výkonov, zvukových a audiovizuálnych záznamov, na základe ktorých by bola povinná vysporiadať oprávnené nároky výkonných umelcov, výrobcov zvukových a audiovizuálnych záznamov, pretože takéto zariadenie sa reálne v jej prevádzke nenachádza a dodala, že žalobcom nie je a ani nikdy nebola v zmluvnom vzťahu. Dôvodila, že nemá vedomosť o žalobcom tvrdenej skutočnosti o vykonaní kontroly v jej prevádzke a ani nedisponuje žiadnym záznamom z vykonanej kontroly. zastala názor, že žaloba je nedôvodná, pretože žalobca neunesol dôkazné bremeno.

4. Žalobca k obrane žalovanej uviedol, že skutočnosť, že žalovaná disponuje technickým zariadením slúžiacim na verejný prenos zaznamenaných výkonov umelcov a výrobcov zvukových a zvukovo - obrazových záznamov a skutočnosť, že v rozhodnom čase dochádzalo v priestoroch jej prevádzky k verejnému prenosu zvukových a zvukovo - obrazových záznamov vyplynula zo záverov kontrolnej činnosti žalobcu. Uviedol, že nárok na zaplatenie primeranej odmeny výkonných umelcov a výrobcov zvukových a zvukovo-obrazových záznamov, ktorých zastupuje žalobca, si uplatňuje priamo z platných právnych predpisov, v zmysle ktorých ustanovení je žalovaný povinný túto odmenu uhradiť, nakoľko ide o jeho zákonnú povinnosť, na vznik tohto právneho vzťahu sa nevyžaduje uzatvorenie písomnej zmluvy s každým prevádzkovateľom. Dodal, že každý subjekt, ktorý si plánuje otvoriť prevádzku, v ktorej bude dochádzať k verejnému prenosu, je povinný ešte pred samotným otvorením prevádzky informovať sa o všetkých povinnostiach, ktoré mu ako prevádzkovateľovi vyplývajú z príslušných právnych predpisov. Uviedol, že Autorský zákon v žiadnom svojom ustanovení neupravuje priebeh kontrolnej činnosti ani postup kontrolórov organizácii kolektívnej správy práv a dodal, že predmetné kontroly sú vykonávané externými zamestnancami žalobcu, ktorí kontrolu jednotlivým prevádzkovateľom neoznamujú a zameriavajú sa len na zistenie, či v prevádzke dochádza k verejnému prenosu a akým technickým zariadením. Dodal, že kontrola v prevádzke žalovanej prebehla v rozhodnom období, t. j. v roku 2017 a v roku 2018.

5. Žalovaná k argumentácii žalobcu uviedla, že žalobca nepreukázal skutočnosť, aby u žalovanej vykonal kontrolu, na základe ktorej by bol jeho nárok dôvodný čo i len čiastočne. Dodala, že aj v prípade, ak by žalobca preukázal, že v priestoroch prevádzky žalovanej sa mali prehrávať diela, ktoré požívajú ochranu podľa Autorského zákona, čo však doteraz nepreukázal, nie každý prípad, keď sa dielo prehráva na verejne prístupnom mieste, naplňuje znaky pojmu verejný prenos diela. Tiež uviedla, že prevádzkuje pohostinské zariadenie, ktoré má svoju stálu klientelu prevažne mužského pohlavia a táto klientela nevyhľadáva prevádzku žalovanej z dôvodu posedenia pri reprodukovanej hudbe, ako je tomu bežne v klasických kaviarňach a reštauráciách, ale skôr z dôvodu družného posedenia a rozhovorov v spoločnosti priateľov a známych a nepovažuje za dehonestujúce, ak túto prevádzku ona sama i jej klientela označuje za tradičnú krčmu. Poukázala na neunesenie dôkazného bremena žalobcom, ktorý má v spore preukázať, že v prípade prevádzky žalovanej bol vykonávaný verejný prenos, teda je povinný preukázať okolnosti preukazujúce a odôvodňujúce záver, že v jej prevádzke by malo byť akékoľvek technické zariadenie a že toto zariadenie bolo spustené aj v čase, keď sa tam nachádzali iné osoby - verejnosť, inak povedané má žalobca povinnosť preukázať, že prenos prijímali aj iné osoby. Navrhla, aby súd žalobu v celom rozsahu zamietol a priznal jej náhradu trov konania.

6. Žalobca vzhľadom na obranu žalovanej navrhol doplniť dokazovanie vyžiadaním hromadnej licenčnej zmluvy uzavretej medzi SOZA a žalovanou za obdobie rokov 2017 a 2018 a to za účelom preukázania tvrdenia žalobcu, že žalovaná v rozhodnom období v priestoroch svojej prevádzky disponovala technickým zariadením slúžiacim na verejný prenos, prostredníctvom ktorého dochádzalo k verejnému prenosu zaznamenaných výkonov, zvukových a audiovizuálnych záznamov výkonných umelcov a výrobcov zvukových a zvukovo-obrazových záznamov.

7. Súd zároveň zistil, že žalovaná ako podnikateľský subjekt vykonávajúca podnikateľskú činnosť pod obchodným menom Emília Töröková - OBČERSTVENIE U ANDYHO, IČO: 41451791, ukončila podnikateľskú činnosť vo všetkých predmetoch podnikania ku dňu 30.5.2021 (výpis zo živnostenského registra Okresného úradu Košice - okolie, číslo živnostenského registra: 830 -11156).

8. Zánikom živnostenského oprávnenia fyzickej osoby - podnikateľa, tento nestráca spôsobilosť byť účastníkom konania v zmysle § 19 O.s.p (v súčasnosti § 61 CSP - pozn. súdu), pretože fyzická

osoba tým nestráca spôsobilosť mať práva a povinnosti a nezbavuje ju to ani prípadných záväzkov z dovtedajšej podnikateľskej činnosti. Zánik živnostenského oprávnenia sa na označení žalovaného prejaví len vypustením dodatku k jeho menu a priezvisku (ktorý v zmysle § 9 ods. 1 Obchodného zákonníka ani nie je obligatórnou súčasťou obchodného mena fyzickej osoby - podnikateľa), ktorý vyjadroval druh jeho podnikania, čo ale nemá vplyv na jeho jednoznačnú identifikáciu (porovnaj napr. uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 3 Obo 377/98, uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/36/2012 zo dňa 25.7.2012).

9. Podľa ust. § 278 CSP, na pojednávaní rozhodne súd o žalobe podľa § 137 písm. a) na návrh žalovaného rozsudkom pre zmeškanie, ktorým žalobu zamietne, ak a) sa žalobca nedostavil na pojednávanie vo veci, hoci bol naň riadne a včas predvolaný a v predvolaní na pojednávanie bol žalobca poučený o následku nedostavenia sa vrátane možnosti vydania rozsudku pre zmeškanie a b) žalobca neospravedlnil svoju neprítomnosť včas a vážnymi okolnosťami.

10. Podľa ust. § 279 CSP, odôvodnenie rozsudku pre zmeškanie žalobcu obsahuje len stručnú identifikáciu procesného nároku a právny dôvod vydania rozsudku pre zmeškanie.

11. Podľa ust. § 137 písm. a) CSP, žalobou možno požadovať, aby sa rozhodlo najmä o splnení povinnosti.

12. Žalobca je subjekt obzvlášť dotovaný tzv. procesnou diligenciou, teda zodpovednosťou za priebeh sporu. Z povahy veci bude možné rozsudok pre zmeškanie žalobcu vydať iba na nariadenom pojednávaní a iba na návrh žalovaného. Kontradiktórnosť sporového konania vyžaduje procesnú aktivitu oboch sporových strán zásadne rovnako, sankciou za procesnú pasivitu na strane pasívneho žalobcu je strata sporu vo forme zamietavého kontumačného rozsudku.

13. Žalovaná na pojednávaní konanom dňa 30.11.2021 navrhla v spore rozhodnúť rozsudkom pre zmeškanie žalobcu.

14. Súd konštatujúc splnenie podmienok vyžadovaných ustanovením § 278 CSP na návrh žalovanej rozhodol rozsudkom pre zmeškanie žalobcu, ktorým žalobu (podanú podľa § 137 písm. a) CSP) zamietol, pretože žalobca sa na vytyčený termín pojednávania nedostavil, hoci bol naň riadne a včas predvolaný (doručenie vykázané dňom 23.7.2021), v predvolaní na pojednávanie bol žalobca poučený o následkoch nedostavenia sa vrátane možnosti vydania rozsudku pre zmeškanie a žalobca svoju neprítomnosť neospravedlnil včas a vážnymi okolnosťami.

15. Predmetom tohto konania je nárok organizácie kolektívnej správy práv na vydanie bezdôvodného obohatenia.

16. V spore si žalobca uplatňuje voči žalovanej nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia za neoprávnené použitie diel (bez predchádzajúceho súhlasu nositeľa práv, t.j. bez licenčnej zmluvy) za obdobie rokov 2017 a 2018, t. j. za obdobie účinnosti zákona č. 185/2015 Z. z. Autorský zákon.

17. Podľa ust. § 141 ods. 1 zákona č. 158/2015 (ďalej len Autorský zákon), správou práv sa na účely tohto zákona rozumie správa výkonu majetkových práv k dielu, umeleckému výkonu, zvukovému záznamu, audiovizuálneho záznamu, vysielaniu a databáze podľa § 131 (ďalej len „predmet ochrany“).

18. Podľa ust. § 141 ods. 2 Autorského zákona, správu práv vykonáva za nositeľa práv nezávislý subjekt správy alebo organizácia kolektívnej správy podľa tohto zákona, ak nie je v § 146 a § 147 ustanovené inak.

19. Podľa ust. § 165 ods. 1 Autorského zákona, organizácia kolektívnej správy je povinná v dobrej viere za primeraných a nediskriminačných podmienok viesť s osobou, ktorá prejaví záujem o použitie predmetu ochrany, s osobou, ktorá je oprávnená na použitie predmetu ochrany bez povinnosti získať súhlas na použitie predmetu ochrany, alebo s osobou povinnou zaplatiť náhradu odmeny podľa § 36 ods. 3 (ďalej len „používateľ“) rokovania o uzavretí a) licenčnej zmluvy, b) hromadnej licenčnej zmluvy, c) kolektívnej licenčnej zmluvy, d) zmluvy o primeranej odmene, na ktorú sa môžu primerane uplatniť

ustanovenia šiestej hlavy druhý a tretí oddiel druhej časti tohto zákona okrem § 81 alebo e) zmluvy o náhrade odmeny.

20. Podľa ust. § 169 ods. 4 Autorského zákona, organizácia kolektívnej správy je povinná a) vyberať v súlade s týmto zákonom a zmluvami podľa § 165 ods. 1 pre nositeľa práv licenčné odmeny, primerané odmeny, náhrady odmien a dodatočné odmeny a b) domáhať sa vo vlastnom mene v prospech nositeľov práv nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia alebo náhrady škody; to neplatí, ak nositeľ práv prejavil výslovne vôľu domáhať sa tohto nároku sám alebo ak je to nehospodárne.

21. Vyššie citované zákonné ustanovenia upravujú vzťahy medzi používateľmi predmetov autorskoprávnej ochrany a organizáciami kolektívnej správy. Autorský zákon vyžaduje, aby tieto vzťahy, ktorých predmetom je používanie predmetov ochrany, príslušné subjekty zastrešili licenčnou zmluvou, resp. zmluvou o primeranej odmene alebo o náhrade odmeny. Na účely tohto zákona, s výnimkou jeho piatej časti o správe práv, sa používateľom rozumie ktokoľvek, kto používa predmet ochrany, napr. aj osoba, ktorá používa predmet ochrany bez súhlasu autora v zmysle výnimky. V prípade osôb, ktoré by v zmysle danej definície používateľa na účely tejto piatej časti zákona používali predmety ochrany bez uzavretej licenčnej zmluvy s organizáciou kolektívnej správy alebo s nositeľom práv pri individuálnom vysporiadaní práv, bude dochádzať k bezdôvodnému obohateniu.

22. Použitie diel z jednotlivých zákonom vymedzených odborov predstavuje neoprávnený zásah do práv ich nositeľov. Tento zásah zakladá získanie majetkového prospechu na strane používateľa predmetov ochrany a na strane nositeľov práv, ktorých práva sú kolektívne spravované žalobcom, právo na jeho vydanie, t. j. na vydanie bezdôvodného obohatenia. Žalobca je v súlade s ust. § 169 ods. 4 Autorského zákona nielen oprávnený, ale aj povinný domáhať sa vo vlastnom mene v prospech nositeľov práv nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia.

23. V konaní nebolo sporné, že žalobca je na základe oprávnenia na výkon kolektívnej správy práv č. k.: MK-1586/2016-232-10422 z 18.8.2016, ktoré mu bolo udelené Ministerstvom kultúry SR, kolektívnou organizáciou zastupujúcou práva výkonných umelcov, výrobcov zvukových a zvukovo-obrazových záznamov.

24. Na základe tohto oprávnenia, vychádzajúc z vyššie citovaných ustanovení Autorského zákona, by žalobca bol v spore aktívne legitimovaný ako subjekt oprávnený na vyberanie primeraných odmien za použitie zaznamenaného umeleckého výkonu verejným prenosom, resp. na vydanie bezdôvodného obohatenia, avšak len za predpokladu, že by v konaní bolo preukázané, že žalovaná skutočne používala predmety ochrany duševného vlastníctva bez súhlasu oprávneného subjektu, bez licenčnej zmluvy uzavretej so žalobcom ako organizáciou kolektívnej správy a bez zaplatenia odmeny, resp. jej náhrady.

25. V konaní bola spornou práve otázka, či žalovaná v rozhodnom období rokov 2017 a 2018 skutočne používala predmety ochrany duševného vlastníctva, zastrešené oprávnením žalobcu. Pri danom spôsobe použitia diel ide predovšetkým o použitie diel prostredníctvom zvukovo-obrazových alebo zvukových zariadení, ktoré sú umiestnené v prevádzke žalovanej. Poskytovanie signálov prostredníctvom týchto technických zariadení pre klientov takýchto prevádzok a zariadení sa považuje za verejný prenos diel.

26. Dôkazné bremeno na preukázanie tejto skutočnosti bolo na žalobcovi. Žalovaná môže len ťažko preukázať negatívnu skutočnosť, t. j. že vo svojej prevádzke nemala v rozhodnom období umiestnené žiadne technické zariadenia slúžiace na verejný prenos diel.

27. Podľa ust. § 150 ods. 1,2 CSP, (1) Strany majú povinnosť pravdivo a úplne uvádzať podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia týkajúce sa sporu. (2) Na zistenie podstatných a rozhodujúcich skutočností môže súd strany požiadať o ďalšie skutkové tvrdenia.

28. Ustanovenie § 150 CSP zakotvuje jednu zo základných procesných povinností strán sporu, a to povinnosť tvrdiť. Stranu sporu zaťažuje bremeno tvrdenia (onus dicendi). Schopnosť strany sporu uniesť bremeno tvrdenia spolu s dôkazným bremenom (onus probandi) je predpokladom pre úspech sporu. Posúdenie otázky, ktorá strana sporu je povinná tvrdiť a aký je obsah jej povinnosti tvrdiť, teda kto a aké tvrdenia má uviesť, sa odvíja od hmotného práva. Platí, že strana sporu je povinná

tvrdiť skutočnosti, ktoré sú na základe hmotného práva spôsobilé privodiť jej úspech v spore. Každý má tvrdiť (v zásade) tie právne skutočnosti, ktoré spôsobujú vznik jeho nároku alebo zánik jeho povinnosti. Procesnej povinnosti strany sporu uviesť skutkové tvrdenia zodpovedá procesná povinnosť protistrany poprieť tvrdené skutočnosti. Inými slovami, bremeno tvrdenia je v korelácii s bremenom popretia tvrdení protistrany. Skutkové tvrdenia žalobcu sú prostriedkami procesného útoku. Skutkové tvrdenia žalovaného sú prostriedkami procesnej obrany. Strana sporu má povinnosť predložiť skutkové tvrdenia pravdivo a úplne. Sporové konanie je ovládané tzv. prejednávacou zásadou a uvedená zásada určuje, že tvrdenie skutočnosti, navrhovanie dôkazov a najmä ich preukazovanie je zásadne vecou strán sporu. Úprava vychádza z toho, že iniciatíva pri zhromažďovaní dôkazov leží zásadne na stranách sporu, nie na súde. Prejednacía zásada znamená, že sú to strany sporu, ktoré majú povinnosť tvrdenia a povinnosť dôkaznú a ktorých z tohto dôvodu postihuje bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno. Dôkazným bremenom v spojení s dôkaznou povinnosťou sa rozumie zodpovednosť strany sporu za výsledok konania, ktorý závisí od zistení navrhnutých a vykonaných dôkazov. Zmysel uplatňovania dôkazného bremena spočíva v zabezpečení reálneho uplatnenia základného práva na súdnu ochranu aj v prípadoch, v ktorých sa vykonávajú všetky navrhnuté dôkazy a súd napriek tomu nemá jednoznačný skutkový základ pre svoje rozhodnutie. V takom prípade musí rozhodnúť v situácii dôkaznej núdze, ktorej dopad (neúspech v konaní) pričíta tej strane sporu, na ktorej predovšetkým podľa predpisov hmotného práva leží dôkazná povinnosť, t. j. zodpovednosť za preukázanie skutočnosti významným z hľadiska hmotného práva.

29. Žalobca síce tvrdil, že v rozhodnom období vykonal v prevádzke žalovanej fyzickú kontrolu prostredníctvom svojich externých zamestnancov, v tomto smere však žiaden dôkaz neoznačil a ani nepredložil. Dôkaznú núdzu sa snažil preklenúť návrhom na vyžiadanie hromadnej licenčnej zmluvy uzavretej medzi žalovanou a inou organizáciou kolektívnej správy - SOZA, zastrešujúcou iný okruh predmetu ochrany, pri ktorom je tiež základnou podmienkou existencia technických zariadení vybavených signálom, slúžiacim na verejný prenos. Súd nepristúpil k vykonaniu dôkazu navrhnutého žalobcom - vyžiadanie si zmluvy od spoločnosti SOZA - považujúc vykonanie tohto dôkazu za nehospodárne a neúčelné, poukazujúc aj na iné konania (spory), vedené spoločnosťou SOZA, z ktorých má súd vedomosť, že táto spoločnosť má uzatvorené tzv. licenčné zmluvy, ktorých obsahom sa však automaticky nepreukazuje prítomnosť a existencia technického zariadenia potrebného na verejný prenos zvukových a zvukovo-obrazových záznamov práve v žalovanom roku. V týchto prípadoch ide o štandardnú licenčnú zmluvu bez uvedenia údajov o existencii či počte takýchto technických zariadení. Daný údaj je overiteľný a vyplýva iba zo záznamov o kontrole, ktoré spoločnosť SOZA vykonáva, avšak takýto dôkaz žalobca nežiadal predložiť ani od žalovanej a tiež vykonanie takéhoto dôkazu nenavrhol. Z tohto pohľadu vyžiadanie zmluvy uzavretej so spoločnosťou SOZA by bolo neúčelné, nehospodárne ale hlavne neprispelo by k preukázaniu existencie technického zariadenia schopného verejného prenosu zvukových a zvukovo-obrazových záznamov v prevádzke žalovanej. Okrem iného aj prípadná existencia uzavretej zmluvy medzi SOZA a žalovanou ešte nepreukazuje, že práve v rozhodnom období s takýmto zariadením žalovaná v prevádzke disponovala. Zmluva uzavretá so spoločnosťou SOZA bez predloženia záznamu reálne fyzicky vykonanej kontrole v prevádzke žalovanej v rozhodnom období by bola v tomto konaní i tak irelevantná.

30. Je nutné poznamenať, že žalobca v spore neunesol dôkazné bremeno na preukázanie ním tvrdených skutočností a nepredložil žiaden dôkaz o tvrdenej skutočnosti, že vykonal v prevádzke žalovanej kontrolu prostredníctvom svojich externých zamestnancov za účelom zistenia prítomnosti technického zariadenia slúžiaceho na verejný prenos a jeho používania zo strany žalovanej. Súd má zato, že v prejednávanom prípade nepostačuje neurčitosť tvrdenia a teda, že kontrola bola vykonaná, ale je potrebné predložiť taký dôkaz, ktorý bude postačovať na to, aby súd mohol konštatovať povinnosť žalovanej zaplatiť žalobcovi požadovanú sumu predstavujúcu primeranú odmenu podľa Autorského zákona. Keďže v prejednávanom prípade dôkazné bremeno na preukázanie ním tvrdených skutočností zaťažovalo žalobcu, ktorý dôkaznú povinnosť neunesol, súd žalobu v celom rozsahu zamietol.

31. Súd rešpektujúc čl. 2 základných princípov, ktorého obsahom je princíp právnej istoty; pojem vyjadrujúci normatívnu ochranu hodnôt predvídateľnosti súdnych rozhodnutí, poukazuje na právoplatné rozhodnutia Okresného súdu Košice I v identických veciach, ktoré sa skutkovo a právne, sporovou stranou - žalobcom (iná strana sporu - žalovaný) zhodujú s týmto sporom, napr. 35Ca/4/2020, 35Ca/3/2020, 24Ca/1/2020. Súd vzal tiež do úvahy aj závery plynúce z rozhodnutia Krajského súdu Prešov, sp. zn. 4Cob/ 21/2017 zo dňa 28.11.2017.

32. V tejto súvislosti súd poznamenáva, že aj Ústavný súd Slovenskej republiky už v minulosti vyslovil, že aj keď právne závery všeobecných súdov obsiahnuté v rozhodnutiach vo veci samej nemajú charakter precedensu, ktorý by ostatných sudcov rozhodujúcich v obdobných veciach zaväzoval rozhodnúť identicky, protichodné právne závery vyslovené v analogických prípadoch neprispievajú k naplneniu hlavného účelu princípu právnej istoty, ani k dôvere v spravodlivé súdne konanie (III. ÚS 300/06). Pokiaľ súd rieši právnu otázku (tú istú alebo analogickú), ktorá už bola právoplatne vyriešená podstatne odlišným spôsobom bez toho, aby sa argumentačne vyrovnal so skoršími súdnymi rozhodnutiami, nekoná v súlade s princípom právnej istoty v zmysle čl. 1 ods. 1 ústavy a môže tým porušiť aj právo účastníka súdneho konania na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (III. ÚS 192/06). Potreba vysporiadať sa so známym rozhodnutím súdu v obdobnej veci (osobitne, ak ide o rozhodnutie NS SR) z hľadiska jeho dôvodov, pokiaľ súd dospeje následne k opačnému názoru, je súčasťou požiadavky na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia (II. ÚS 426/2012). Právna istota spolu s požiadavkou ochrany legitímnych očakávaní principiálne neznamená právo účastníka konania na rovnaké právne posúdenie jeho veci. Nesporne však znamená právo na vysvetlenie dôvodov, pre ktoré sa konajúci orgán verejnej moci od stabilného, doteraz zastávaného právneho názoru odchyľuje (III. ÚS 51/2014). (nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 153/2018). Takýto právny názor v podstate len nadväzuje na skoršiu rozhodovaciu prax Ústavného súdu, v ktorej Ústavný súd zdôraznil povinnosť zohľadňovania vlastnej judikatúry všeobecnými súdmi. Možno uviesť napr. nález Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 289/2017 z 21. novembra 2017, v ktorom Ústavný súd konštatoval : Súd má poznať svoju vlastnú judikatúru, t.j. aj rozhodnutia iných sudcov (resp. senátu) tohto istého súdu, a túto judikatúru musí zohľadniť bez ohľadu na to, či na ňu samotné strany sporu poukazujú. Naopak, postoj všeobecných súdov vyznačujúci sa odlišnosťou prístupu k prejednávaným veciam, ktoré sú v podstate identické, bez toho, aby svoj odklon odôvodnili, je prejavom svojvôle, ktorá odporuje základnému princípu materiálneho právneho štátu. „

26. Podľa ust. § 255 ods.1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

27. Podľa ust. § 262 ods.1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

28. Podľa ust. § 262 ods. 2 CSP, o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

29. O nároku na náhradu trov súd rozhodol podľa zásady úspechu v konaní v zmysle ust. § 255 ods.1 CSP. Žalovaná mala v konaní plný úspech, ktorej súd priznal náhradu trov konania proti neúspešnému žalobcovi v rozsahu 100%. O výške náhrady trov konania súd prvej inštancie rozhodne až po právoplatnosti tohto uznesenia, a to samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Poučenie:

Odvolanie nie je prípustné proti rozsudku pre zmeškanie okrem prípadov odvolania podaného z dôvodu, že neboli splnené podmienky na vydanie takého rozhodnutia (§ 356 písm. b) CSP).

Ak žalobca z ospravedliteľného dôvodu zmeškal pojednávanie vo veci, na ktorom bol vyhlásený rozsudok pre zmeškanie, súd na návrh žalobcu tento rozsudok uznesením zruší a nariadi nové pojednávanie. Návrh podľa ods. 1 môže žalobca podať do 15 dní od kedy sa o rozsudku pre zmeškanie dozvedel; o tom žalobcu v rozsudku pre zmeškanie súd poučí (§ 281 ods. 1, 2 CSP).